

Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet!

2007. Augusztus 16.

Igehirdetés Hajmáskér 2007. 08. 12.

Így szól hozzánk Istennek Igéje a Példabeszédek könyvéből, annak 4. részéből, a 20-tól a 27-ig terjedő versekből:

Fiam, figyelj szavaimra, hajtsd füledet mondásaimra! Ne téveszd szemed elől, őrizd meg azokat a szíved mélyén mert életet adnak azoknak, akik megtalálják, és gyógyulást egész testüknek. Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet! Tartsd távol szádtól a családságot, és távolítsd el ajkadról a hamisságot! Szemed előre tekintsen, és egyenesen magad elé nézz! Ügyelj, hogy merre tart a lábad, akkor minden utad biztos lesz. Ne térj le se jobbra, se balra, tartsd távol lábadat a rossztól!

Kedves Testvéreim! Tegnap Budapesten prédikáltam, és ott került a szemem ügyébe a Példabeszédek könyvének ez a szakasza. Egy ökumenikus istentiszteletre hívtak meg, ahol a római katolikus kollegánk templomában ki volt nyitva itt a Biblia, mondván, hogy ezen a vasárnapon nekik vagy a Példabeszédek könyvének erről a 4. részéről kell beszélniük, ezt kell felolvasniuk, vagy azt a Lukácsi Igét a kősziklára épített házról, amit lekciónak olvastam fel. A katolikus kollega természetesen fogta az Újszövetségi Igerészt, és beszélt róla.

Nekem viszont megütötte a szívemet ez az Ószövetségi szakasz. Annál is inkább, mert eszembe jutatta azt a tanítást a 23. vers, amit édesapámtól is kaptam, a Példabeszédek könyve azt mondja: „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!”. Édesapám azt szokta mondani, hogy: Fiam, minden kincsnél drágább legyen neked a becsületed, mert az mondja meg, hogy ki vagy. És azt őrizd, legyen az a te legdrágább kincsed! A felolvasott Igeszakasz tulajdonképpen ezt mondja el kibontva, amit édesapám újra meg újra egyetlen mondatával – tinédzser korom óta – elmond nekem, hol megszokásból, hol féltésből, hol talán azért, mert fél, hogy az ember akár merre jár az életnek rögzös útján, veszélybe kerülhetnek életünk értékei. Miért?

Azért, kedves Testvéreim, mert a világ – és itt most a nem az Isten útját követő embereket, gondolkodásmódokat és filozófiákat értem alatta – folyamatosan megpróbálja az embereknek azt mondani, hogy éljétek erőfeszítés nélkül, éljétek, úgy, ahogy nektek jó. A felvilágosodásnak nevezett lelki elsötétülés korszaka, és ott különösen a Rousseau-i gyermeknevelés, amit mi még tanultunk iskolában, azt mondta, hogy a gyermeket csak úgy hagyni kell, aztán az majd úgy felnő, és jó ember lesz belőle. Nem kell azt tanítani, nem kell azt nevelni, nem kell annak még egy pofont sem adni, ne adjunk neki feladatokat, hanem, majd ahogy a réten felnő a vadvirág, ugyanúgy, ha felnő egy gyermek, akkor abból jó ember lesz. Én úgy gondolom, és Isten Igéje is úgy gondolja, hogy ez nem igaz.

Igen ám, de az ember nem szereti az erőfeszítéseket, nem véletlen az, hogy maga Isten népe felolvasni szereti a Prédikátor könyvét, magyarázni szereti a Prédikátor könyvét, megtartani már kevésbé. Igaz ez Isten népére, ha a zsidóságra gondolunk, és sajnos igaz Isten népére akkor, ha mi ezt keresztyén egyházakra, gyülekezetekre, azoknak tagjaira is gondolunk. Hiszen gondoljunk csak bele, csak a felolvasott Igeszakaszba hány olyan felhívás hangzik el, ami erőfeszítést igényel. „Fiam, figyelj szavaimra...” – ugye milyen nehéz, akár csak 15 percen keresztül komolyan összpontosítani egy prédikációra, az Isten Igéjére, az Isten szavára, mit is mond az nekem?! „...hajtsd füledet mondásaimra!” – mondhatnánk, hogy gyere csak közelebb, semmit el ne veszítsél a tanításból. „Ne téveszd szemed elől, őrizd meg azokat a szíved mélyén...” – kedves Testvéreim, milyen nehéz folyamatosan elmémben tartani, akár csak egy gyerekkorban megtanult verset is! Nemhogy Istennek az Igéjét, a Szentírást cipelni magunkkal, és minden egyes kérdésében az életünknek kikérni a véleményét. Mert mit jelent az, hogy ne tévesszük az Isten tanítását szem elől? Megyünk és megkérdézzük életünk adott kérdéseiben, adott helyzeteiben mit is mondana. „...mert életet adnak azoknak, akik megtalálják, és gyógyulást egész testüknek.” – kedves Testvéreim, én azt hiszem, hogy nem tévedek nagyot, ha azt mondom, hogy az a sok lelki betegség, és azoknak a testre kiható áttételei nem másból táplálkoznak, nem az egyén csupán, az egész emberiség életében, mert nem figyelünk az Isten szavára. Sem az intésére, sem a vigasztalására. És inkább, csak hogy ne kelljen nekünk folyamatosan az Istennel foglalkozni, csak ne kelljen elfogadni, hogy van valaki bölcsebb nálunk, ezért inkább nem érdekel minket a gyógyító ereje sem. Kedves Testvéreim, ki tudja megmondani, hogy hányan halnak meg naponta rákban, vagy úgynevezett autoimmun betegségekben, ami nem jelent mást, mint hogy az emberi test szövetei és sejtjei megtámadják saját magukat, és az ember teste még életében lebontja önmagát. Ezek lelki eredetű betegségek. Ha az ember, ha odafigyelne, hogy ilyenkor környezetváltásra van szüksége, ilyenkor a fejében kell az embernek, a lelkében rendet tenni, sokkal több lenne a sikeres gyógyulás, mint így.

Aztán menjünk csak tovább: „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” – egy másik helyen a Szentírás azt mondja, hogy: „Ahol a ti szívetek van, ott lesz a ti kincsetek is!”, ami fontos a ti szíveteknek, az lesz nektek az életetekben a legdrágább, az határozza meg minden gondolatotokat, minden vágyatokat, minden álmotokat. „Ahol a ti szívetek van...” Én emlékszem, gyerekkoromban, kora ifjúságomban, sőt legényként is, az én szívemben elsősorban a Balaton volt. Kerestem minden nap, hogy mikor mehetek le, ha korcsolyázni lehetett, korcsolyáztam rajt, ha úszni lehetett, úsztam, május 1-től egészen késő őszig, amíg 10°C alá nem ment a Balaton vizének hőmérséklete, mi lent voltunk, és semmi más nem érdekelt minket, nem volt más témánk, és nem volt más gondolatunk. De sok embert ismerek, akinek a legfőbb kincse, a legdrágább kincse talán a szőlőcskéje, vagy a munkája, vagy valamely családtagja, esetleg egy kis háziállat, és minden örömét abban találja meg. Jól vigyázz a szívünkre.

Miért? Azért kedves Testvéreim, mert a mi szívünk elsősorban az Istené, mert mindenünket elsősorban neki kell odaadni. És jaj nekem, ha fontosabb a Balaton, mint az Úristen. Jaj nekem, ha valami oda tud állni az üdvösségem és az Úristen közé, meg közénk.

Persze, szól ez a bölcsesség kétezer éve, és ki tudja előtte még hány ezer éven keresztül, akár a zsidók irataiban, akár akkád, sumér zsolnárokban és bölcsességekben, s mióta az ember ember, hányszor fogalmazták meg ezt atyák a fiaiknak. S hányszor kellett az Istennek is megérintenie az embereket, hogy figyeljete már oda az élethez. Igen ám, de az emberiség történetében mégis mindig el kellett jönni annak az időszaknak, hogy újabb és újabb tanítók kerüljenek elő, újabb és újabb vezetők kerüljenek elő, akiknek oda is figyeltek a szavára. Hiszen, gondolatok csak bele, a Prédikátor könyve jóval Krisztus előtt született, mégis a Prédikátor könyvének bölcsessége nem tér el Krisztus bölcsességétől. Sőt, Krisztus bölcsessége nem más, mint ennek a hatalmas tudásnak, a nyers, csiszolatlan gyémántnak mondjuk a drágakővé csiszolt, legtökéletesebb megjelenési formája.

Persze, kedves Testvéreim, mi nem szeretjük ezeket. Elolvassuk, meghallgatjuk, még talán ki is nyilvánítjuk, hogy talán milyen fontos, csak hát van két óriási baj. Az egyik a tanítókkal, a másik a tanulni vágyókkal. Először is, gondolatok csak bele kedves Testvéreim, ha azok, akik tanulni vágnak, akik az Isten Igéjét követni akarják, mindenki megcselekedné azt, amit hall, amit én prédikálok Nektek, következetesen végrehajtaná. S nem az történe, hogy szépen beszélt a lelkész Hajmáskéren, vagy szépen beszélt a másik Pasaréten, a Kálvin téren, Veszprémben vagy akárhol, hanem azok az emberek, akik hallják az Isten Igéjét, napról napra gyakorlatba ültetnék át a tanítást. Azt hiszem, hogy elkezdene megváltozni körülöttünk a világ. Kizökkenne abból a megszokott kerékvágásból, amilyenek ismerjük. Ha szemünk csak előre tekintene, és megpróbálnánk megtenni mindazt, amire apáink tanítottak, ha megpróbálnánk követni mindazt a bölcsességet, amiről olyan sokat beszélünk.

Gondolatok csak bele, a jövő hét vége, augusztus 19. és 20. tele lesz majd a Szent Istváni államról, a Szent Istváni törvényekről, hagyatékáról beszélő emberekkel. Már előre készülök, hogy nem megyek tévéközébe. Miért? Azért, kedves Testvéreim, mert beszélni szeretnek róla az emberek, no de megcsinálni, az kutyakemény dolog, az erőfeszítést, odaszánást, az munkát igényel. Akkor nem érünk ám rá arra, hogy a másikkal törődjünk, ha az ember arra figyel, hogy a saját szájától eltávolítsa a hamiságot, lehet, hogy észre sem veszi, hogy mit mond a másik, és nem azon akarja megfogni, hogy ő vajon hamis dolgot beszél-e. Ha valaki megpróbálja megcselekedni következetesen azt, amit ő a Szentírásból tanult, amit akár arra a napra kapott Igében vagy vasárnap hallott a lelkésztől, az egyszer csak sok felesleges dologgal nem fog foglalkozni.

Azért valljuk be, így ünnepre készülve sokkal egyszerűbb és sokkal jobb azt latolgatni, hogy vajon lesz-e nagy vihar idén 20-án? Vajon elveri az eső a tűzijátékot vagy nem? Ugyan már. Nagyon jó filozofálni Szent István törvényeiről. Na, de megtartani! Ki képes arra? Én azt mondom, hogy évszázadokon keresztül működött a dolog. Aztán jött egy új világ, amiben mi is élünk, ahol mindenki egyenlő, ahol mindenkinek jogai vannak, ahol mindenki azt mondja, hogy majd én megmondom, hogy mennyire engedem be az életembe a másikat, legyen az egy világi vezető, legyen az egy egyházi vezető, vagy legyen az az Úristen. Én szabom meg a határt, mert én vagyok a mérce. Kedves Testvéreim, milyen jól hangzik, de milyen messze van ez a Prédikátor könyve igazságától. Pontosan ugyanolyan messze, mint a Dávidi királyságtól, mondjuk a mai idők zsidósága. Vagy mint Szent István országától a mi 21. századi Magyarországunk.

Mert azt is el kell ám ismerni, hogy amikor a tanítások megtartásáról szó van, azért maga a tanító is úgy van vele, talán én is, bár higgyétek el küzdök, még akkor is, ha nem régen ismertem fel ezt az igazságot, tudjátok, nagyon megijednék akkor, ha egyszer csak el kezdenétek azt csinálni, amit én mondok. Valami félelmetes dolog lenne, hogy a lelkész azt mondja, hogy ezt vagy az az Úristen. Én szabom meg a határt, mert én vagyok a mérce. Kedves Testvéreim, milyen jól hangzik, de milyen messze van ez a Prédikátor könyve igazságától. Pontosan ugyanolyan messze, mint a Dávidi királyságtól, mondjuk a mai idők zsidósága. Vagy mint Szent István országától a mi 21. századi Magyarországunk.

Mert azt is el kell ám ismerni, hogy amikor a tanítások megtartásáról szó van, azért maga a tanító is úgy van vele, talán én is, bár higgyétek el küzdök, még akkor is, ha nem régen ismertem fel ezt az igazságot, tudjátok, nagyon megijednék akkor, ha egyszer csak el kezdenétek azt csinálni, amit én mondok. Valami félelmetes dolog lenne, hogy a lelkész azt mondja, hogy ezt vagy az az Úristen. Én szabom meg a határt, mert én vagyok a mérce. Kedves Testvéreim, milyen jól hangzik, de milyen messze van ez a Prédikátor könyve igazságától. Pontosan ugyanolyan messze, mint a Dávidi királyságtól, mondjuk a mai idők zsidósága. Vagy mint Szent István országától a mi 21. századi Magyarországunk.

Tudjátok, én ennek az igazságára addig nem jöttem rá, amíg nem találkoztam egy-két fiatalal. Pont az interneten keresztül. Pont azzal a fiatal asszonykával, aki egy-két gyerekével szokott itt néha megjelenni, és a feleségemmel, meg a férjével beül ide, hogy hallgassa Isten Igéjét, majd megcsinálja. S rájöttem arra, hogy én felelős vagyok érte, én mondok valamit itt nektek, fölveszi a magnó, és egy ember Dunakeszin úgy csinálja az életét. Vagy megpróbálja szó szerint betartani. Kedves Testvéreim, én megijedtem ettől. És azt szeretném, ha ti is megijednétek ettől velem együtt. Tudjátok, miért? Mert ijesztő dolog, ha valami működik. Ijesztő dolog, ha az Isten Igéjét egyszer csak látjuk, hogy valóban hatni kezd a világra. Nem tömegekbe, egy emberre. Nem 30-40 emberre, csak egy családra kiterjedően. Valaki komolyan veszi. Valaki szentnek tartja.

És kedves Testvéreim ekkor elgondolkoztam, elgondolkoztam a világról, amelyben élünk, arról, hogy merre sodródunk, mi van a mi ezer éves államiságunkkal, mi van a mi Nagy Magyarországgunkkal, és sok mindennel, és rájöttem, hogy Isten a kezünkbe adta, s azt mondja, hogy az az ember, aki hallgatja az ő szavát, az olyan, mint aki sziklára építi a házát. Keres egy jó mély alapot, sziklát, arra fölépíti és jöhet az árvíz. Jöhetnek a drogosok, jöhetnek a buzik, jöhet bármi, nem tér le az útról, mert ott van alatta egy alap, és ehhez kötődik.

És engedjétek meg hogy, így prédikációmnak lassan a végére érve egy kis versikét mondjak el, mint gondolatot, amit úgy gondolom, hogy – szintén édesapámtól tanultam – valami évezredek keresztyén bölcsesség van benne, még akkor is, ha mindannyian ismerjük, mert talán száz éves, ha lehet a versike. Így hangzik: „Menj az úton folyvást, szépen. Ne állj meg minden lépésen, ne tekingess jobbra, balra. Ne firkálj házak falára, sem kerítés oldalára.” Sokan ismerik ezt, talán vannak, akik folytatni is tudják. A lényeg azonban az, hogy a társadalmunk, a világunk szebbítése, jobbá tétele ott kezdődik, hogy mi elkezdjük végrehajtani mindazt, amit apáink, nagyapáink gyerekbölcsességként, versikeként tanítottak meg velünk, s amely magában hordozza a prédikátornak, s a mi Urunk Krisztusnak bölcsességét egyaránt. Ámen.

Gyertek, imádkozzunk!

Istenünk, mennyei édes Atyánk! Köszönjük a Te Igédet, Te tanításodat, azt, hogy újra meg újra rámutatsz arra, hogy nekünk engedelmeskedni kell, ha meg akarunk maradni, ugyanakkor mindig választásként állítod elénk a Te törvényedet, a Te parancsolatodat, s nekünk jogunk, lehetőségünk van, hogy legalább időlegesen nemet mondassunk Neked. Urunk, Te ismered a mi életünket, látod minden *nem*ünknek, minden elfordulásunknak következményét saját, családjunk, s embertársaink életében egyaránt. Te tudod, és mi is tudjuk, nem okolhatunk senkit azért, hogy ilyen a világ körülöttünk, hiszen kompromisszumainkkal, megalkuvásainkkal – újra meg újra –, cinkos összemolygásainkkal mi magunk tesszük ezt ilyenné. Add Urunk, hogy hallva a Te bölcsességedet, akarjunk mások lenni. Akarjunk visszafordulni a helytelen útról, akarjunk előre nézni, feléd haladni, s erre az útra hívni embertársainkat is. Segíts, hisz erőt igényel, odaszánást, figyelmet, néha önfeladást. Mindenség Istene, Te vagy a mi tanítónk életünknek útján szent Igéd, és Lelked által. Tégy bizonyosságot arról, hogy Krisztusnak minden szava, s a Szentírásnak minden egyes betűje a mi világunk, társadalmunk, és egyéni életünk javát szolgálja. Add, hogy cserébe a Te jó akaratodért, mi magunk is jobb szándékú emberek legyünk e földön, s tudjuk képviselni a Krisztust, aki mindent kell, hogy jelentsen szívünknek, lelkünknek, elménknek s erőnknek egyaránt. Mindenség Istene áldj meg minket, hogy hirdetni tudjuk a megváltást, s add, hogy a Te szereteted mindenre egyformán áradjon. S add, hogy életünk minden napján, amikor eljön az idő tiszta szívvel és felemelt fejjel imádkozhassunk, úgy ahogy a Te megváltó Fiad tanított, ekképpen:

Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy! Szenteltessék meg a Te neved. Jöjjön el a Te országod. Legyen meg a Te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is. A mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma. És bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek És ne vigy minket kísértésbe, de szabadíts meg a gonosztól. Mert Tiéd az ország, és a hatalom és a dicsőség, mindörökké. Ámen.

S az Istennek békessége, amely minden emberi értelmet felülhalad, meg fogja őrizni a ti szíveiteket és gondolataitokat az Úr Jézus Krisztusban. Ámen.